Alper Murat Kirpik

Kısa Çocuk Hikâyeleri

ALPER MURAT KİRPİK

Kısa Çocuk Hikayeleri

Copyright © 2026 by Alper Murat KİRPİK

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1	Kuşlara Fısıldayan Çocuk	1
2	Bilge Dost Ali	3
3	Neşeli Yüzlerin Sırrı	5
4	Gücü Sevgiyle Dolu Çocuk	7
5	Her Zorlukla Beraber Bir Kolaylık Vardır	9
6	İyi Kalpli Minik Balıkçının Renkli Dünyası	11
7	En İyi Arkadaşım Bir Kedi	13
8	Üç Minik Yazarın Büyülü Kalemi: Masalın İzinde	15
9	Peynirin İçinde Kaybolan Çocuk	17
10	Şeker Bayramı Kolonyası	19
11	Profesörün Kayıp Elması	21
12	Gülümsemeyi Öğreten Çocuk	23
13	Sevgi Ormanında İlginç Bir Ev	26
14	Yağmur Yakalayan Çocuk	28
15	Sevgiyle Yoğrulan Renkli Düşlerin Peşinde	31
16	Renkli Bahçenin Sırrı	33
17	Merhametin Sıcaklığında Büyüyen Dostluklar	35
18	Yağmurla Tanışma Hikayem	37
19	İyi Kalpli Minik Yazarın Büyük Masalı	39
20	Masal Masal İçinde: Ruhunu Renklendiren Düşler	41
21	İyilikle Dolu Yolculuk: Küçük Rüyacının Macerası	44
22	Sevimli Yıldızların Büyülü Dansı	46

23 Küçük Kahramanın Adalet Arayışı 48
24 Masalların Renkli Dünyasında Yaratıcılık Oyunları 50
25 İyi Kalpli Dostlarla Büyüleyici Bir Serüven 52
26 Sevgiyle Boyanan Masal Şehri 55
27 Minik Gezginin İzinde Merhamet Yolculuğu 57
28 Yaratıcı Rüyaların Peşinde 60
29 Adaletin Kollarında Büyüyen Cesur Yürek 62
30 Umut Işığıyla Aydınlanan Dünya 64
31 Masal Ormanında Sevgi Dolu Macera 66
32 Küçük Kelebek ve Merhametin Yolu 68
33 Masalın Anahtarı: Küçük Hayalperestin Büyük Sırrı 70
34 Umut Dolu Küçük Nehir 72
35 Uçan Kelebeklerin Sevgi Dolu İzleri 74

1

Kuşlara Fısıldayan Çocuk

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken bir zamanlar, Süleyman adında sevimli bir çocuk varmış. Her sabah okula giderken kuşları hayranlıkla izlermiş. Ancak bir gün fark etmiş ki etrafta hiç kuş yokmuş. Bir gün, bir hafta, bir ay geçmiş ama hala hiç kuş göremiyormuş.

Bir sabah, umutsuzca bahçeye çıkmış ve elma ağacının altında titrek bir ses duymuş. Gözlerinden yaşlar süzülürken :"Neden hiç burada yoksunuz?" diye mırıldanmış. Tam o anda, minik bir kuştan yanıt gelmiş.

"Yuvaya ihtiyacımız var." demiş titrek sesiyle. "Sizin mahallenizde çok rüzgar var ve yuva yapabileceğimiz güvenli bir yer bulamıyoruz."

Süleyman'ın yumuşacık yüreği hemen harekete geçmiş. Mahallenin tüm çocuklarını toplamış, çocuklar hep birlikte kuş yuvaları yapmak için harekete geçmiş. Her ağaca birer yuva yapmaya başlamışlar. İş birliği içinde çalışarak ağaçlara renkli yuvalar inşa etmişler.

Mahalledeki her çocuk, sevgi ve yardımseverlikle dolu bir

şekilde kuşların güvenli bir yuva bulması için ellerinden geleni yapmış. Göz kamaştırıcı renklerdeki yuvalar, mahalleyi bir cennete dönüştürmüş.

Süleyman ve arkadaşları yuvaları ağaçlara yerleştirdikten sonra sabırla beklemiş. Bir süre sonra birkaç kuş, daha sonra ise onlarca kuş yuvalara gelmeye başlamış. Kuşlar renkli kanatlarıyla dans ediyor, şarkılar söylüyorlarmış. Mahalledeki herkes kuşların cıvıltılarıyla büyülenmiş.

Kuşlar, Süleyman'ın şefkatli kalbi sayesinde güvenli bir yuva bulmuşlar. Artık her sabah, melodileriyle mahalleyi renklendi riyorlarmış. Süleyman'ın yüzünde mutlu bir gülümseme varmış artık. Süleyman'ın kuşlarla konuşması mahalleyi bir kuş cennetine dönüştürmüştü.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

2

Bilge Dost Ali

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Ali adında bir çocuk varmış.

Ali, kitapları çok seven biriymiş. Bir gün kütüphaneye gittiğinde tüm eski kitapların sayfalarının kopuk olduğunu fark etmiş. Hemen kütüphane müdürüne durumu anlatmış. Ancak hiç kimse çözüm bulamamış.

Ali, düşünmüş ve yıllar önce okuduğu bir kitabı hatırlamış. Bu kitapta, yaşlı kitapların sayfalarını güçlendirmek için bir yöntemden bahsediliyormuş. Bu yöntem yıpranmış sayfaların asit dengesini sağlayan özel bir koruyucudan bahsediyormuş. Okuduğu kitabı hemen bulmuş. Öğrendiği bilgileri kütüphanedeki kitapların sayfalarına özenle uygulayarak tüm kitapları güçlendirmiş.

Kütüphane müdürü ve diğer çalışanlar şaşkınlıkla Ali'nin yaptığı mucizevi işe tanık olmuşlar. Eski kitapların sayfaları artık kopmuyormuş, her biri güçlü ve sağlam hale gelmiş. Herkes çok sevinmiş ve Ali'yi tebrik etmiş.

Ali'nin bu bilge hareketi, herkese önemli bir ders vermiş.

Kitapların önemini ve onlara nasıl değer vermemiz gerektiğini hatırlatmış. Kütüphane müdürü: "Eski kitaplar da değerlidir ve onları korumak, gelecek nesillere aktarmak önemlidir. Sen bize bunları hatırlattın işte. Sen ilmin kapısı oldun bize." demiş gülümseyerek.

Ali'nin yardımseverliği ve bilgelik dolu hareketi, kütüphanedeki herkesin kalbinde derin bir iz bırakmış. Herkesi daha fazla kitap okumaya teşvik ederek kütüphanenin daha da canlanmasını sağlamış. Ali, bir kitap kahramanı ilan edilmiş ve herkesin sevgisini kazanmış.

Ali'nin bilgeliği ve yardımseverliği; insanların bir araya gelmesini, birlikte çözümler üretmesini sağlamış. İyi niyetle yapılan bir hareketin nasıl büyük etkiler yaratabileceğini Ali tüm kitapseverlere göstermiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

3

Neşeli Yüzlerin Sırrı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal , pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Yusuf adında bir çocuk varmış.

Yusuf mahallede yağmur sonrası ağaçların kenarlılarına koşar toprak toplarmış. Mahallenin en neşeli yüzlü çocuğu olan Yusuf, bir gün diğer çocukları toplamış ve onlara neşesinin sırrını açıklamaya karar vermiş. Tüm çocuklar, Yusuf'un sözlerine merakla kulak vermiş. Yusuf: "Güzelliğimin sırrı doğada saklı." demiş ve eklemiş :"Bir kez kil maskesi uyguladıktan sonra yüzümün güzelleştiğini fark ettim."

Bu sırrı duyan mahallenin diğer çocukları da anne ve babalarından izin alıp yağmurdan kalan suları toprağa karıştırarak birleştirmişler ve kil maskelerini yüzlerine uygulamışlar. Çocuklar bir anda Yusuf kadar güzelleşmişler. İçlerinden bir çocuk : "Şimdi hepimizin yüzü güzel, peki yüzümüz senin kadar nasıl parlayacak?" demiş. Yusuf, "Ancak içten gelen bir gülümseme ve neşeyle yüzleriniz parlar. İyilik yapmak hem kalbimizi hem yüzümüzü güzelleştirir." demiş. Onun güzel yüzü, içindeki sevgi ve neşeyle dolu olduğu için

parlıyormuş. Diğer çocuklar da kendilerini sevgiyle, neşeyle ve güzellikle besledikçe, güzel yüzlerinin ortaya çıkacağını keşfetmişler.

Bu olay, çocuklara güzelliğin doğada saklı olduğunu öğretmiş. Doğanın sunduğu nimetlerin güzelleştirici gücüne dikkat çekmiş. Mahalledeki tüm çocuklar, doğanın içindeki doğal güzelliklerin onları daha da neşeli ve güzel yapan bir etkisi olduğunu anlamış.

Böylece, mahalledeki tüm çocuklar neşeli yüzleriyle birlikte oynamaya devam etmişler. Her biri içlerindeki güzellik tohumlarını sulayarak büyütmüş. Artık onlar da Yusuf gibi neşe saçan güzel yüzlerine sahiplermiş. Çocuklar, kendi içlerindeki neşe kaynaklarını bulduklarında her zaman güzel yüzlerle parlayacaklarını öğrenmişler. İçlerindeki güzellikle çevrelerine mutluluk ve neşe yaymışlar.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

4

Gücü Sevgiyle Dolu Çocuk

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal , pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken sevgiyle dolu bir sokakta neşeli çocuklar yaşarmış.

Bir gün mahalledeki tüm çocuklar oyun oynarken toplarını bir ağacın altına bırakıp dinlemeye geçmişler. O sırada kimseye zarar vermesin diye devrilmek üzere olan eski ağaçlar kesilmeye başlanmış. Kesilen ağaçlar, kalem ve masa yapılmak üzere fabrikalara gönderiliyormuş. Çocuklar, dinlenip geri döndüklerinde toplarının kesilen bir ağacın altında kaldığını fark etmişler. Hep birlikte ağacı kaldırmaya çalışmışlar fakat ağacı kaldırmayı başaramamışlar. Tam bu sırada küçük Hamza, içindeki sevgi ve güçle birlikte ağacı tek hamlede kaldırıp topu almış.

Bu olay, çocuklar arasında hayretle karşılanmış. Hamza'nın gücü sadece kaslarından değil, kalbinden gelmişti. O, her zaman sevgiyle dolu bir çocukmuş ve bu sevgi ona inanılmaz güç veriyormuş. Çocuklar, onun yardımseverliğini ve neşesini her zaman takdir ederlermiş.

Hamza'nın gösterdiği güç, sadece ağacı kaldırmakla sınırlı kalmamış. O, her zaman arkadaşlarına yardım eder, adaleti sağlamak için mücadele eder ve doğruyu söylermiş. İçindeki sevgi ve iyi niyet, çevresindeki herkesi etkilermiş ve onları mutlu edermiş. Hamza, kendi küçük bedeniyle bile büyük işler başarabilirmiş çünkü içindeki sevgi ve iyilik dolu kalbiyle hareket ediyormuş. Hamza'nın yaptığı güzel şeyler, diğer çocuklara da ilham vermiş ve onları daha da güçlendirmiş.

Böylece sokaktaki çocuklar sevgiyle dolu bir ortamda birlikte oynamaya devam etmişler. Her biri, içlerindeki gücü keşfederken birbirlerine destek olmayı ve sevgiyle büyümeyi öğrenmişler. Hamza, tüm çocukların en güçlü arkadaşı olarak kalırken onların hayatlarına neşe ve umut getirmeye devam etmiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

5

Her Zorlukla Beraber Bir Kolaylık Vardır

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Hureyre adında bir çocuk varmış.

Bir bahar sabahı, Hureyre'nin sevgiyle büyüttüğü kedi Pamuk ansızın ortadan kayboluvermiş. Hureyre, sevgili dostunun yokluğunda büyük bir üzüntü yaşamış. Annesi ve babası, onu teselli etmek için ellerinden geleni yapsa da içindeki boşluk bir türlü doldurulamıyormuş.

Günler geçtikçe, Hureyre'nin gözleri güzel anılarla dolu olan Pamuk'un hayaliyle dolmaya başlamış. Hureyra, sevgili dostunun sıcaklığını, oyunlarını ve birlikte geçirdikleri zamanları özlemiş.

Bir gün içindeki üzüntüyü anlatmak ve derdini Allah'a anlatmak için çok içten bir dua etmiş. "Allah'ım umudumu kaybetmiyorum, sen benim için en iyisini bilirsin." demiş. Sabah annesi, "Oğlum ekmek alabilir misin?" diye seslenmiş. Ekmek almaya gitmek için kapının önüne çıktığında Hureyre, inanamayacağı bir manzarayla karşılaşmış. Orada, Pamuk

isimli kedisinin yanı sıra yedi tane sevimli yavru kedi miyavlayarak ona doğru geliyormuş. Hureyre'nin yüzünde büyük bir gülümseme belirmiş ve kalbi sevinçle dolup taşmış.

Hureyre, sevinçle Pamuk ve yavrularını kucaklamış. Annesi ve babası da onun mutluluğunu paylaşarak onları içeri davet etmişler. Evdeki herkes, bu sevimli misafirleri sevgiyle karşılamış.

Pamuk ve yavruları, artık evlerinde güvende ve mutluymuş. Hureyre, uzun süre kaybettiği dostunu geri kazanmanın sevincini yaşıyormuş. Onlarla oynamak, onlara bakmak ve sevgiyle büyütmek onun için büyük bir mutluluk kaynağıymış.

Artık her sabah Hureyre ve Pamuk ile yedi yavrusu bahçede oyunlar oynuyor, birlikte keşifler yapıyor ve sevgi dolu anılar biriktiriyorlarmış. Hureyre, Pamuk ve yavrularıyla birlikte geçirdiği her anın kıymetini bilerek sevgi ve mutlulukla dolu bir hayat sürmeye devam etmiş. Böylece, Hureyre'nin yüreği dostluğun, umudun ve sevginin rengiyle boyanmış, kaybolan dostunun sevinciyle aydınlanmış. Duası kabul olduğu için teşekkür duası yapmayı da unutmamış. Gerçekten de her zorlukla bir kolaylık varmış. Zor zamanlar Hureyre için geçmiş, mutluluğuna da mutluluk eklenmiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

6

İyi Kalpli Minik Balıkçının Renkli Dünyası

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Yunus adında minik bir çocuk yaşarmış. Yunus, denizi ve balıkları çok seven bir çocukmuş. Onun balıkları, akvaryuma renk katan sihirli balıklarmış. Her gün renkli balıklarına yem verir, onlar ile hayal dünyasında bir yolculuğa çıkarmış.

Yunus'un en sevdiği şey balıkları izlemekmiş. Her bir balığın farklı hareket ettiğini izlermiş. Balık hareketleri, onu mutlu ediyor ve ona denizleri, okyanusları sevgiyle hatırlatıyormuş.

Ailecek her hafta sonu göle pikniğe gidiyorlarmış. Yunus'un renkli dünyası, her göle gittiğinde daha da canlanıyormuş. Her rengin bir anlamı ve gücü olduğunu düşünüyormuş. Rengarenk birçok balık varmış gittikleri gölde. Kırmızı, sevgiyi ve tutkuyu simgeliyormuş. Mavi, huzuru ve dinginliği getiriyormuş. Sarı, neşe ve enerjiyle doluymuş.

Günün birinde, Yunus gördüğü her balığın resmini yapmaya karar vermiş. Resimlerini görenlerin kalpleri, renklerin

büyülü dansına katılmış. İnsanlar Yunus'un resimleri karşısında büyülenmişler ve zamanın güzelliğini yeniden keşfetmişler. En beğenilen resmi ise "Balığın karnında dans eden çocuk" tablosuymuş.

Yunus, resimleriyle insanları mutlu etmek ve hayatlarına renk katmış. Her bir fırça darbesinde, sevgi ve iyilik enerjisini resimlere aktarıyormuş. Yunus'un resimleri, insanların içindeki iyi yönleri ortaya çıkarıyor ve kalplerinde umut filizleniyormış.

Bir gün, Yunus'un renkli dünyası bir sergiyle buluşmuş. İnsanlar resimleri görünce büyülenmiş ve Yunus'un yeteneğine hayran kalmışlar. Yunus, samimi dostluklar kurmuş ve sanatıyla insanları bir araya getirerek barış ve sevgi dolu bir ortam yaratmış.

Yunus'un balık resimleriyle dolu dünyası, herkesi kucaklamış ve mutluluğu ile aydınlatmış. Minik ressam, yaratıcılığı ve hayal gücüyle birlikte insanları etkileme gücünün farkına varmış. Her bir fırça darbesi, bir iz bırakıyor ve insanların kalplerinde sevgi tohumları yeşertiyormuş.

Ve böylece, iyi kalpli minik ressam Yunus, renkli dünyasında herkesi mutlu etmeyi başarmış. Onun resimleriyle dolu dünya, insanların hayallerinde ve kalplerinde sonsuza dek yaşamaya devam etmiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

7

En İyi Arkadaşım Bir Kedi

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken cami bahçesinde sevimli bir kedi yaşarmış. Bu kedinin en iyi arkadaşı ise Ayşe adında bir çocukmuş. Ayşe, kedinin sevgisiyle büyüyen bir kalbe sahipmiş.

Kedinin gözleri, Ayşe'yi gördüğü an parlar ve sevgi dolu bir tebessüm oluşurmuş yüzünde. Ayşe, kedinin sadık dostu olarak her gün onunla oynar ve vakit geçirirmiş. Birlikte koşup şakalaşır ve maceralara atılırlarmış.

Ayşe'nin kalbi, kedinin masumiyeti ve sevgisiyle doluymuş. Kediyle geçirdiği her an, onun için bir hazine değerindeymiş. Birlikte gezintiye çıkar, ağaçları seyreder ve doğanın güzelliklerini keşfederlermiş.

Kedinin Ayşe'ye olan sevgisi, onun için en muhteşem hazineden bile daha değerliymiş. Ayşe, kedinin hassaslığını ve saflığını anlarmış. Birlikte yaşadıkları her an, samimi bir dostluğun kanıtıymış.

Günler geçerken kedi ve Ayşe birbirlerine olan sevgilerini her geçen gün daha da derinleştirmişler. Kedinin sıcaklığı, Ayşe'nin

kalbini ısıtırken Ayşe'nin ilgisi ve şefkati kedinin mutluluğunu arttırıyormuş.

Bir gün, cami bahçesinde bir etkinlik düzenlenmiş. İnsanlar, kedinin Ayşe ile olan dostluğunu gördüklerinde şaşırmışlar ve gülümseyerek onları seyretmişler. Kedi, insanların kalbine umut tohumları ekiyormuş.

Ayşe, kedinin sadık dostu olarak ona her zaman yardım etmeyi ve korumayı görev edinmiş. Kedinin temizliğine yardım eder, ona sevgiyle yaklaşır ve onu mutlu etmek için elinden geleni yaparmış.

Minik kedinin etrafında toplanan insanlar, onun ne kadar sevecen ve dostça bir varlık olduğunu fark etmişler. Kedinin sevgisi, herkesi mutlu etmek için yeterliymiş.

Ayşe ve kedi birlikte büyümüşler ve birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlar. Onların dostluğu, tüm insanlara samimi bir örnek olmuş. İnsanlar, kedinin ve Ayşe'nin gösterdiği sevgi ve dostluğun gücünü anlamışlar.

Böylece, minik kedinin sadık dostu Ayşe ile birlikte yaşadıkları maceralar, hayal gücünü ve dostluğu beslemiş. Onların öyküsü, insanlara sevginin ve dostluğun gücünü hatırlatmış.

Böylece, minik kedinin ve Ayşe'nin hikayesi herkesin kalbinde sonsuza kadar yaşamış.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

8

Üç Minik Yazarın Büyülü Kalemi: Masalın İzinde

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Murat, Emin ve Akri adlarında hayal güçleriyle dolu üç minik yazar yaşarmış.

Bir gün küçük yazarların birlikte yazdıkları hikayelerde ilginç bir olay yaşanmış. Hikayelerin her bir cümlesi, küçük yazarların hayatlarında büyük değişikliklere yol açıyormuş. Yazarlarımız yazdıklarıyla kendi hayatlarını kontrol edebiliyorlarmış ancak yaşananların sonunda, gerçekliğin sınırlarını zorladıklarını anlayarak uyanıyorlarmış. Üçü de neden aynı rüyayı görmüş peki?

Murat, Emin ve Akri, masallarla dolu bir dünyada büyüyüp hayal güçlerini geliştirmişler. Bir gün zorlu yolları ve dağları aşıp, nehirleri geçip, mağaraları dolaşıp buldukları sihirli kalemlerle birlikte yazılar yazmışlar. Her bir cümle gerçek hayatta da değişimlere sebep oluyormuş.

İlk cümleyi yazdıklarında, güneş daha parlak parlamaya başlamış. İkinci cümleyi yazdıklarında, tüm ağaçlar yeşil

yapraklarla dolup taşmış. Üçüncü cümleyle birlikte, samimi dostluklar kurulmuş ve insanlar birbirlerini anlamaya başlamış. Yazdıkları her cümle, daha fazla iyilik, mutluluk ve sevgi getiriyormuş.

Murat, Emin ve Akri, yazdıkları hikayelerin içinde maceralar yaşarken insanları barıştırmak için çabalarmış. Adaleti sağlamak, yardımseverlikle dolu bir dünya inşa etmek, her birinin kalemlerindeki güçle mümkün oluyormuş. Her bir cümlede, doğruyu söylemenin ve temizlikle düzenin önemi vurgulanıyorlarmış.

Ancak, hikayeleri ilerledikçe üçü de fark etmiş ki tüm bu yaşananlar bir rüyadan ibaretti. Sihirli kalemlerin gücüyle yazdıkları hikayeler gerçek hayatta gerçekleşmiş gibi görünse de aslında sadece rüyalarının bir parçasıymış.

Murat, Emin ve Akri uyanarak gerçek dünyaya dönmüşler. Masalsı yolculuklarına son verip günlük hayatlarına devam etmişler.

Peki aynı rüyayı nasıl görmüşlerdi?

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

9

Peynirin İçinde Kaybolan Çocuk

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken İsa adında bir çocuk varmış.

Lokman, sağlıklı ve neşeli bir çocukmuş. Peynir ve sütü çok sevdiği için her gün güçlü ve enerjik hissediyormuş. Bir gece rüyasında peynirin içinde eğlenceli bir maceraya atılmış.

Lokman, rüyasında ilginç bir adada bulunan devasa bir peynirin içinde bulmuş kendini. İçerisi muhteşem renklerle süslüymüş ve sıcacık bir güneş ışığı adanın üzerine yayılmış. Lokman, peynir adasının büyüsüne kapılarak eğlenceli bir yolculuğa çıkmış. Amacı peynir adasını keşfetmekmiş.

Adada dolaşırken etrafındaki renkli peynir tanelerinin arasında zıplamış. Tatlı bir koku yayılan peynir mağaralarını gezip şaşırtıcı şekillerde oyulmuş peynir ağaçlarını görmüş. Her adımda farklı bir lezzet ve dokuya sahip peynirlerle tanışmış.

Cheddar peynirinin kremsi tadı damağında dans ederken, mozzarella peynirinin yumuşacık dokusu onu büyülemiş. Parmesan peynirinin keskin aroması, içindeki mutluluğu daha da artırmış.

Peynir adasında ilerledikçe, yemyeşil çimenler ve çiçeklerle süslenmiş bir açıklığa ulaşmış. Orada, güler yüzlü ve sevecen bir peynir kabuğu karakteriyle tanışmış. Peynir kabuğu, Lokman'a adanın sırrını anlatmış. Peynirlerin insana çok faydalı olan bir yiyecek olduğunu söylemiş. Hatta Lokman'a büyüyünce iyi bir doktor olması için tüm faydalı yiyecekleri anlatmış.

Lokman, adada geçirdiği zamanda dostluk, yardımseverlik ve sevgi dolu bir ortamda bulunmanın ne kadar değerli olduğunu keşfetmiş. Rüyasında peynirin içinde geçirdiği bu eğlenceli gezinti, Lokman'ın uyanırken yüzünde büyük bir gülümseme bırakmış. Artık her gün sağlıklı beslenen ve içindeki iyi duyguları besleyen bir çocuk olarak büyüyecekmiş.

Lokman, gözlerini mutlu bir şekilde açmış ve rüyadan uyanmış. Artık evindeymiş ve güne enerjik bir şekilde başlamış. Rüyasındaki peynir adası macerasını aklında tutarak, her gün sağlıklı beslenmeye ve hayal gücünü geliştirmeye devam etmiş. Lokman, peynir adasındaki dostluk, yardımseverlik ve sevgi dolu atmosferi gerçek hayatta da yaşatmayı amaçlamış.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

10

Şeker Bayramı Kolonyası

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken. Şeker Bayramı'na az bir süre kala mahallede sevgi ve neşe dolu bir telaş başlamış. Herkes bayram için hazırlıklara başlamış. Minik Mehmet ise bu bayram farklı bir şey yapmaya karar vermiş. Onun hikayesi, tatlı bir maceraya dönüşecekmiş.

Mehmet, anne ve babasının izniyle bayramda kolonya dağıtmak istediğini söylemiş. Onun bu isteği karşısında anne ve babası "Tabii ki evladım, bu görev bayramda sana çok yakışacak." diyerek onaylamış. Mehmet, kolonya şişelerini özenle hazırlamış ve bayramın sabahında heyecanla evden çıkmış.

Mahalle mahalle dolaşan Mehmet, güler yüzü ve sevgi dolu kalbiyle herkese kolonya ikram etmiş. İnsanlar onun bu güzel davranışını takdir etmişler. Mehmet'in minik ellerinden aldıkları kolonya ile yüzlerinde mutlu bir tebessüm oluşmuş.

Ancak, Mehmet'in yanında taşıdığı kolonya şişelerinden biri kaybolmuş. Mehmet bu durumu fark edince telaşlanmış.

Hemen çevresindekilerle birlikte kaybolan kolonyayı aramaya koyulmuşlar. İnsanlar, Mehmet'e yardım etmek için bir araya gelmişler. Beraber mahalledeki parkı, sokakları ve bahçeleri aramışlar.

Uzun bir arama sürecinin ardından, kaybolan kolonya bulunmuş. Sevinçle kolonyayı bulan Mehmet, insanlara teşekkür etmiş ve bayram sevincini paylaşmış. O gün, mahalle sakinleri arasında daha da samimi bir dostluk ve dayanışma oluşmuş. Mehmet'in bayram kolonyası, sadece bir kokudan çok daha fazlasını anlatıyormuş. Sevgi, paylaşma ve birlikte güzel anılar oluşturma duyguları tüm kalplere yaymış. Minik çocuğun yardımseverliği ve güler yüzü, insanların kalplerine dokunmuş. Böylece, şeker bayramı sadece tatlı ikramlarla değil, sevgi dolu hareketlerle de kutlanmış olmuş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

11

Profesörün Kayıp Elması

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken neşe dolu bir kasabada yaşayan Profesör, büyük bir buluşun son parçasını arıyormuş.

Bu buluş, dünyanın kurtuluşunu sağlayacak bir sihirli gemiymiş. Ancak Profesör, buluş için gereken en önemli parçanın eksik olduğunu fark etmiş. O parça, efsanevi bir elmasmış ve bu elmasın gücü, buluşu tamamlamak için gereken enerjiyi sağlayacakmış.

Profesör, buluşunu tamamlayabilmek için elmasın nerede olduğunu bulmak zorundaymış. Tüm zorluklara rağmen Profesör umudunu hiç kaybetmemiş. Günün birinde Musa adında bir çocuk Profesör'e yardım etmek istemiş. Profesör, Musa'ya elmasın önemini anlatmış ve ona elması bulması için bir harita vermiş.

Musa, heyecanla haritayı incelemiş ve maceraya atılmaya karar vermişler. Harita, onları Gökkuşağı Ormanı'na götürmüş. Bu ormanda her şeyin mümkün olduğu söylenirmiş. Musa, ormanda ilerlerken bütün hayvanlar ona destek olmuş ve her

adımda birlikte çalışmış. Güler yüzü ile etrafa neşe saçan Musa, herkesin dikkatini çekmiş. Ormanda yaşayan ağaçlar bile ona yardımcı olmak istemiş.

Zorlu bir yolculuktan sonra, Musa, Gökkuşağı Ormanı'nın derinliklerinde gizlenen esrarengiz bir ağacın altında gizlenmiş büyülü bir elmas bulmuş. İşte o elmas, Profesörün kayıp parçasıymış. Musa, elması dikkatlice Profesöre teslim etmiş.

Profesör, elması bulduğu için çok mutlu olmuş ve Musa'ya minnettarlığını dile getirmiş. Elmas, buluşun tamamlanmasını sağlamış ve gemi artık çalışıyormuş.

Musa, başarılı bir görevi tamamlamanın gururuyla eve dönmüş. Maceralarını anlatırken herkes onun cesaretine hayran kalmış. Bu macera, Musa'nın hayatında iz bırakan bir dönüm noktası olmuş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikayeyi yazanın başına, biri bu hikayeyi anlatanın başına, biri de bu hikayeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

12

Gülümsemeyi Öğreten Çocuk

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken herkesin birbirine gülümsediği, saygı duyduğu huzur dolu bir kasaba varmış.

Bu kasabada yaşayan küçük bir erkek çocuğu varmış adı Davud'muş. Davud, her daim neşeli ve güler yüzlü olan bir çocukmuş. Onun etrafında dolaştığında, insanların yüzünde tebessüm çiçekleri açarmış. Küçük Davud, gülümsemeyi sevgiyle taçlandıran bir melekmiş adeta.

Bir gün Davud; kasabanın biraz dışında, ormanda gezerken ilginç bir ev keşfetmiş. Bu ev, büyükçe bir ağacın içine yapılmış gibiymiş. Davud, merakla evin kapısını çalmış ve içeri adımını atmış. İçerisi tam bir masal diyarıymış! Rengarenk çiçeklerle süslenmiş, sevgi ve neşe dolu bir ortamla karşılaşmış.

Davud, içeri girdiğinde evin sahibi olan yaşlı bir kadınla karşılaşmış. Kadın, güzel bir tebessümle Davud'a yaklaşmış ve tatlı ses tonuyla "Hoş geldin, sevgili Davud. Bu ev, Gülümseme Ormanı'ndan çıkmış bir sır dolu evdir. Burada gülümsemenin büyülü gücünü keşfedeceksin. Ancak anahtar sesinde saklı."

demiş.

Davud şarkı söylediğinde etrafta hafif bir rüzgâr dolaşmış. Yürümeye başladığında her adımda yeni bir sürprizle karşılaşıyor, sevgi dolu varlıklarla tanışıyormuş. Öğrendiği en önemli şeylerden biri, gülümsemenin sadece kendisini değil, etrafındaki herkesi de mutlu ettiğiymiş. Şarkıyı söylediğinde ise kendini kuş kadar hafif hissetmiş. Davud, bu huzurlu ve ders dolu gezintiden sonra kasabaya döndüğünde, yanında getirdiği gülümsemeyi ve şarkıları herkese yaymış. Herkes, Davud'un enerjisi ve sevgisiyle dolup taşarken kasaba daha da güzelleşmiş.

Davud, gülümsemeyi öğrettiği için artık kasabanın en değerli çocuğu olmuş. İnsanlar, onun sevgi dolu bakışları ve gülümseyen yüzü karşısında neşeyle dolmuş, birbirlerine daha fazla sevgi göstermiş ve birbirlerine uzun uzun şarkılar söylemiş.

Böylece, Davud 'un sevgi dolu yüreği gülümsemeyi öğretmek ve şarkılar ile süslemek şartıyla herkesi aydınlatmaya devam etmiş. O, sevginin en güzel dilini konuşarak dünyayı daha iyi bir yer haline getirmiş.

Davud'un macerası bize, gülümsemenin büyülü gücünü ve sevgiyle dolu bir kalbin ne kadar değerli olduğunu hatırlatıyor. Hayatımızda birbirimize gülümsemek, sevgi ve neşe saçmak için büyük bir adım atabiliriz. Her birimizin içindeki Davud'u bulup dünyayı gülümsetmek, şarkılarla süslemek için elimizden geleni yapmalıyız. Çünkü sevgiyle attığımız her adım, kalpleri aydınlatan birer ışık olacaktır.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

13

Sevgi Ormanında İlginç Bir Ev

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Sevgi Ormanı diye bir yer varmış.

Bu ormanda, ilginç ve renkli bir ev varmış. Ev, yemyeşil çimenlerin üzerinde duruyormuş. Evde yaşayan küçük bir kız çocuğu varmış ve adı Miray'mış. Miray, sevgi dolu bir kalbe sahip olan, hayal gücüyle dolu bir çocukmuş. Her gün, Sevgi Ormanı'nda maceralara atılırmış.

Bir sabah, Miray ormanda dolaşırken, karşısına büyük bir ceviz ağacı çıkmış. Ağacın yaprakları arasında bir not bulmuş. Notta, "Sevgi Ormanı'nın derinliklerinde, ilginç bir sürpriz seni bekliyor" yazıyormuş. Merakla notu okuyan Miray, hemen ormanda ilerlemeye başlamış. Yürüdükçe ağaçlar arasında bir yol bulmuş ve yol onu Sevgi Ormanı'nın en gizemli köşelerine götürmüş.

Miray, yol boyunca çeşitli hayvanlarla tanışmış. Her bir hayvan, Sevgi Ormanı'nın farklı bir güzelliğini temsil ediyormuş. Bir tavşan, neşeli ve coşkulu bir şekilde Miray'ı karşılamış. Bir sincap, çevik ve akıllı bir şekilde ona eşlik etmiş. Bir kuş, özgür

ve şarkı söyleyen bir ruh haliyle onlara katılmış. Birlikte, Sevgi Ormanı'nın derinliklerine doğru ilerlemişler.

Miray ve arkadaşları Sevgi Ormanı'nın ortasında büyülü bir açıklık bulmuşlar. Bu açıklıkta, masalsı bir ev duruyormuş. Ev, tıpkı Miray'ın hayalindeki gibi renkli ve dolu doluymuş. Miray, içeri adım attığında, evin içinde güler yüzlü bir yaşlı kadın görmüş. Kadın, onu sıcak bir gülümsemeyle karşılamış. Evde, sevgi ve mutluluk dolu bir atmosfer hâkimmiş.

Miray, yaşlı kadınla uzun süre sohbet etmiş ve birçok şey öğrenmiş. Sevgi Ormanı'nın büyülü evinde, herkesin mutlu ve barış içinde yaşadığını öğrenmiş. Miray, burada kendini evinde gibi hissetmiş.

Bu güzel deneyimden sonra, Miray her gün Sevgi Ormanı'na dönerek, insanları mutlu etmek için çeşitli etkinlikler düzenlemiş. Haberleri yayarak insanların sevgi ve saygı dolu ilişkiler kurmasına yardımcı olmuş. Herkes, Miray'ın enerjisi ve özverisinden etkilenmiş ve ona saygı duymuş.

Miray Sevgi Ormanı'nda gerçek bir kahraman olmuş. İnsanların kalplerini sevgiyle doldurmuş ve herkese ilham olmuş. Sevgi Ormanı, Miray'ın liderliğiyle daha da güzelleşmiş ve insanların yaşamında büyük bir değişim yaratmış. Artık Sevgi Ormanı, herkesin içindeki sevgiyi keşfettiği ve mutluluğu paylaştığı bir yer olmuş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

14

Yağmur Yakalayan Çocuk

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Umut adında bir çocuk vardı.

Umut, yağmur yağdığında en sevdiği aktivitelerden birini yapmak için dışarı çıkmayı çok severdi. O, "Yağmur Yakalayan Çocuk" olarak bilinirdi. Umut, yağmur damlalarını kovalayıp onları kovalarla yakalamaya çalışırken neşeyle koşardı.

Bir sabah, gökyüzünde karanlık bulutlar belirdi ve damla damla yağmur yağmaya başladı. Umut, hemen dışarı çıkarak yanında taşıdığı kovalarıyla yağmur damlalarını yakalamaya karar verdi. İçindeki heyecanla bahçeye gitti ve koşmaya başladı.

Umut, kovalarını havaya kaldırarak yağmurun nimetlerini toplamak için çabaladı. Her damla onunla birlikte oynuyormuş gibi hızla aşağı düşüyor ve Umut'un kovalarına düşmeden önce havada dans ediyordu. Umut, bir damlayı yakalamak için hızlıca eğilirken diğer bir damla sıçrayarak ona gülümsüyordu.

Umut; çimlerde, çiçeklerin yapraklarında ve ağaç dallarında oynayan yağmur damlalarını takip ediyordu. Onları yakala-

maya çalışırken kahkahaları bahçede yankılanıyordu. Umut, her bir damlayı yakaladığında içindeki sevinç büyüyordu. O, doğanın güzellikleriyle dans ediyor ve yaşamın verdiği armağanlardan dolu dolu keyif alıyordu.

Umut, yağmurun içindeki o büyülü dünyayı keşfederken yanına bir arkadaşı da katıldı. Küçük bir böcek, Umut'un yanına gelerek onunla birlikte yağmur damlalarının peşinden koşmaya başladı. İkisi beraber gülerek sevinçle koştular ve yağmurun mutluluk getiren sırlarını keşfettiler.

Umut, yağmur damlalarını yakalarken ağaçların altında bir mola verdi. Yağmur damlalarının düştüğü yapraklara bakarak ağaçların ne kadar sevgi dolu olduğunu fark etti. O an, içinde ağaçlara karşı bir sevgi ve saygı duygusu uyandı. Umut, ağaçlara sarılıp onlara teşekkür etti ve ağaç sevgisi konusunda birçok şey öğrendi.

Yağmur yağdığında Umut sadece su damlalarını yakalamakla kalmazdı. Aynı zamanda kendisi de misafirperver ve yardımsever olurdu. Yağmurlu günlerde, Umut komşularına sığınma imkânı sağlardı. Onları sıcak bir gülümsemeyle karşılar ve onlara içeride sıcacık patates kızartması ikram ederdi.

Umut, yağmurun nimetlerini yaşarken içindeki temizlik ve düzen sevgisi de büyürdü. Yağmurdan sonra bahçeyi temizlemek ve çiçeklerin toprakla buluşmasına yardımcı olmak ona büyük bir mutluluk verirdi. Umut, herkesin yaşadığı alanları temiz ve düzenli tutmanın önemini anlatır, bu konuda örnek olurdu.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

15

Sevgiyle Yoğrulan Renkli Düşlerin Peşinde

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Kuzey adında bir çocuk vardı.

Kuzey, neşeli bir çocuktu. Her gece yatağında, gözlerini kapattığında renkli düşlerin büyülü dünyasına yolculuk ederdi. Bu düşlerde, sevgi, dostluk ve macera dolu hikayeler yaşardı. Kuzey, kendi hayal gücüyle bu büyülü düşlerin peşine düşerdi.

Bir gece, Kuzey rüyasında uçsuz bucaksız bir çiçek tarlasında dolaştı. Çiçeklerin arasında bir kuş konuşmaya başladı. Kuş, Kuzey'e: "Herkesin kalbinde sevgi ve hoşgörü olmalı." dedi. Kuzey, bu sözlerden derinden etkilendi ve insanlar arasında sevgi dolu bir dünya hayal etmeye başladı.

Bir başka rüyasında, Kuzey bir ormanda kayboldu. O sırada karşısına bir tavşan çıktı. Tavşan, ona: "Korku yerine cesaretle yaklaşalım, her zorlukla başa çıkabiliriz. Eğer iyiler korkarsa, kötüler kazanır. Biz iyiler kazanacağız." dedi. Kuzey, tavşanın cesaret dolu sözlerinden ilham aldı ve hayatta karşılaştığı her zorluğu cesaretle aşmayı öğrendi.

Kuzey, bir gece rüyasında bir nehre vardı. Nehir, ona :"Paylaşmak ve yardımlaşmak insanları mutlu eder" dedi. Kuzey, bu güzel mesajı kalbine yerleştirdi ve etrafındaki insanlara yardım etmeye, paylaşmayı öğrenmeye başladı.

Renkli düşlerin peşinde koşan Kuzey, her gece yeni bir macera yaşadı. Okulda, arkadaşlarına sakinlikle yaklaşmayı ve birlikte eğlenmeyi öğretti. Evde, ailesiyle birlikte sevgi dolu anılar biriktirdi. Her gece huzurla uyudu ve zihni huzurlu ve hayal gücü rengarenk şekillendi.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

16

Renkli Bahçenin Sırrı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Eren adında bir çocuk varmış. Eren, bahçelerde oynamayı ve doğayla iç içe olmayı çok severmiş. Bir gün, yeni bir evin bahçesinde gezerken gizemli bir tohum bulmuş. Tohumun rengi çok farklıymış, tam bir gökkuşağı gibiymiş.

Eren, tohumu alıp evinin bahçesinde bir çiçek saksısına ekmiş. Bir süre sonra, tohumdan muhteşem bir bitki çıkmış. Bu bitki, çok özel bir bitkiymiş çünkü yaprakları her biri farklı bir renge sahipmiş.

Eren, bitkiye "Renkli Bahçe" adını vermiş. Günler geçtikçe, Renkli Bahçe büyüyüp güzelleşiyormuş. Eren, bahçede geçirdiği zamanlarda doğanın büyüsünü ve renklerin gücünü keşfediyormuş.

Renkli Bahçe'nin sırrını öğrenmek için Eren, bir araştırma yapmaya karar vermiş. Kitaplardan ve çevresindeki insanlardan renklerin anlamlarını ve etkilerini öğrenmiş. Öğrendiği bilgileri kullanarak bahçeyi ziyaret eden insanlara renklerin

neşe, sevgi, umut ve barış getirdiğini anlatıyormuş.

Bahçedeki her bir çiçek, bir değeri temsil ediyormuş. Mavi çiçek huzurun, sarı çiçek neşenin, pembe çiçek sevginin sembolüymüş. Eren, insanlara bu değerleri hatırlatmayı ve pozitif düşüncelerle dolu olmayı öğütlemeyi seviyormuş.

Eren'in bahçesi zamanla ünlenmeye başlamış. İnsanlar, Renkli Bahçe'nin güzelliklerini görmek için gelmeye başlamışlar. Bahçedeki renkler, insanların kalplerindeki olumlu duyguları tetikliyor, huzur ve mutluluk veriyormuş.

Eren, bahçesinde düzenlediği etkinliklerle çocuklara sanat ve doğa sevgisini aşılamış. Boyama etkinlikleri ve renkli oyunlar sayesinde çocuklar hayal güçlerini geliştirmiş ve yaratıcılıklarını ortaya çıkarmış.

Eren'in Renkli Bahçesi bir sembol haline gelmiş. İnsanlar bahçeyi ziyaret ederek renklerin gücünü deneyimliyor, pozitif düşüncelerle dolup taşıyor ve içlerindeki sevgiyi paylaşıyormuş.

Renkli Bahçe, Eren'in çabaları ve insanların bir araya gelerek oluşturduğu güçlü bir simge olmuş. Eren ve bahçesi, insanlara her zaman pozitif düşünmeyi, sevgi ve umutla dolu olmayı hatırlatıyormuş.

Böylece, Renkli Bahçe'nin büyülü sırrı, insanların kalplerinde yaşamaya devam etmiş.

Son.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

17

Merhametin Sıcaklığında Büyüyen Dostluklar

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken renkli bir dünyada, merhametin ve dostluğun hüküm sürdüğü bir köyde, yaşayan iki arkadaş olan Mustafa ve Sare varmış. Mustafa ve Sare, herkesin birbirine yardım ettiği, sevgi dolu bir ortamda büyüyormuş. Her gün, köyün çocuklarıyla birlikte oyunlar oynar; doğada keşifler yapar ve birlikte güzel anılar biriktirirlermiş.

Bir gün, Mustafa ve Sare köyün dışındaki ormanda yalnızca büyük bir ağacın altında oturan yorgun bir kedinin farkına varmışlar. Merhamet dolu kalpleriyle ona yaklaşmışlar. Kedinin adı Minnoş'tu. Minnoş yorulmuş, aç ve üzgünmüş. Mustafa ve Sare, Minnoş'a yiyecek ve su vermiş, onu sevmiş ve kucaklamışlar. Minnoş, Mustafa ve Sare'nin sevgisiyle yeniden canlanmış.

Mustafa ve Sare, Minnoş'a yardım etmekle kalmamışlar, aynı zamanda onunla arkadaşlık kurdukları için çok mutluymuşlar. Minnoş, Mustafa ve Sare'ye minik patileriyle masallar

anlatırken Mustafa ve Sare ona yazı yazmayı öğretmiş. Birlikte masal defterleri yazmaya başlamışlar. Bu masal defterleri, köylerindeki dostluğun ve merhametin gücünü anlatıyormuş.

Mustafa, Sare ve diğer çocuklar, köylerine döndüklerinde masallarını diğer arkadaşlarıyla paylaşmışlar. Her bir masalda, sevgi, merhamet ve adalet temaları işleniyormuş. Çocuklar masalları okudukça içlerindeki iyilik duygusu daha da büyümüş ve arkadaşlık bağları daha da güçlenmiş.

Köyde, Mustafa, Sare ve diğer çocukların masallarıyla büyüyen dostluklar her geçen gün artıyormuş. Çocuklar birbirlerine yardım ediyor, saygı gösteriyor ve birlikte oyunlar oynuyorlarmış. Herkesin içindeki merhamet ateşi yanıyormuş.

Mustafa, Sare ve diğer çocuklar köylerindeki iyilik ve sevgiyle dolu bu ortamı korumaya kararlıymış. İçlerindeki merhamet duygusunu her zaman canlı tutacak, birbirlerine destek olacak ve hep birlikte büyüyüp gelişeceklerdi. Bu sayede, dünyalarında merhametin sıcaklığında büyüyen dostluklar hiç solmayacaktı. Ve Minnoş da onların yanında her zaman sevgi ve dostlukla yaşayacaktı.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

18

Yağmurla Tanışma Hikayem

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal , pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Yalın adında bir çocuk varmış.

Yalın, neşe dolu bir çocukmuş. Solgun gri bulutların arasından süzülen güneş ışıklarıyla doğan bir sabah çocuğu olarak dünyaya gelmiş. Gözlerindeki pırıltı ve yüzündeki gülümseme, onun içindeki umudu ve neşeyi yansıtıyormuş. Yalın, hayal gücüyle dolu bir dünyaya sahipmiş ve rüyalarında büyülü maceralara atılmaktan büyük keyif alıyormuş.

Yalın, bir gece rüyasında bir yağmur tanesiyle sohbet etmiş. Yağmur tanesi "Sen benim büyülü gücümü biliyor musun?" diyerek koşup uzaklaşmış. Yalın ise yağmurun şarkısını dinlerken damlaların dansını izlemiş ve onları kovalamış. Yalın, yağmurun sıcaklığını ve toprağın ıslaklığını hissetmiş. Bu keşif, onun içinde bir merak uyandırmış ve daha fazlasını keşfetmek istemiş.

Uyandığında gerçek dünyada yağmurun gücünü denemeye karar vermiş. İnce bir yağmurluk giymiş ve ayaklarındaki botlarıyla dışarı çıkmış. Yalın, hızla koşarak yağmurun altında

dans etmeye başlamış. Her adımda su damlaları etrafında dans ediyor, havada uçuşan serinliği hissediyormuş. Tam bu sırada beklenmedik bir şey olmuş. Yağmur şiddetlenmeye başlamış, bir yıldırım çakmış ve gökyüzü bembeyaz bir tablo gibi aydınlanmış.

Yalın, şimşeklerin ve yağmurun toprağı gıdıklama seslerini duymak için bir mağaraya saklanmış ve orada beklemiş. Yağmur sonunda yavaşlamış ve güneş yavaş yavaş gülümsemeye başlamış. Yalın, mağaradan çıktığında etrafına bakmış ve gökyüzüne teşekkür etmiş. O an, Yalın fark etmiş ki doğa, ona güzelliklerini bol bol sunuyormuş

Yalın, yağmurun gücünü ve güzelliğini anlamıştı. Artık yağmuru daha iyi anlıyor ve onunla uyum içinde dans edebiliyordu. Yalın'ın içindeki cesareti ve dayanıklılığı güçlenmişti. Yağmurun dansını heyecanla izlemiş ve içindeki umudu ve neşeyi kaybetmeden hayal gücüyle dolu bir dünyada büyümeye devam etmiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

19

İyi Kalpli Minik Yazarın Büyük Masalı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken masal diyarında yaşayan minik bir kız olan Ada, hayal gücüyle dolu bir yazarmış. Her gün küçük defterine masallar yazarmış. Ada, sadece güzellikleri anlatan ve sevgi dolu mesajlar içeren masallar kaleme almayı severmiş.

Bir gün, Ada'nın masal defteri kaybolmuş. Ada üzgün ve endişeliymiş çünkü masalları onun hayatının bir parçasıymış. Defteri geri bulmak için tüm odaları aramış ama nafile. Sonunda, odasının en kuytu köşesinde, tozlu bir kitap bulmuş. Kitabın içinde parlak renkli sayfalar ve büyülü bir dünya varmış.

Kitabı açan Ada, harika bir masalın içine girmiş. Masalda, küçük bir kasabada yaşayan sevgi dolu bir kız olan Derin'in hikayesi anlatılıyormuş. Derin, herkesi sevmeyi ve saygı göstermeyi öğreten bir kahramanmış.

Derin, güzel bir çiçek bahçesinde yürürken, bir haber duymuş. Haber, kasabanın zor bir dönemden geçtiğini ve insanların birbirleriyle anlaşamadığını söylüyormuş. Derin, hemen harekete geçmiş. İnsanları bir araya getirmek için bir uçurtma şenliği

düzenlemiş. Uçurtma şenliğinde birbirleriyle anlaşamayan insanlar uçurtmaların eğlencesine kapılırken beraber kahkahalar attıklarını fark etmiş.

Derin'in çabalarıyla kasaba değişmeye başlamış. İnsanlar birbirleriyle daha anlayışlı ve merhametli olmaya başlamış. Derin, adalet ve dostluk konularında masallar yazarak çocuklara örnek olmuş.

Ada, masalın sonunu okurken içten bir gülümsemeyle kalkmış. Masalı bitirdikten sonra, masal defteri birden ortaya çıkmış. Ada, bu masaldan birçok şey öğrenmişti. Ada'da artık masallarını daha sevgi dolu bir şekilde yazacaktı ve insanları birleştirmek için yazdığı masallarla dünyayı daha iyi bir yer haline getirecekti.

Ada'nın kalemi artık sevgi ve dostlukla doluymuş. Onun masalları, çocukların huzurla uyumasını sağlıyormuş.

Ve böylece, Ada'nın sevgi dolu masalları, bir çocuğun hayatına dokunacak, dünyayı daha güzel bir yer haline getirecekmiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

20

Masal Masal İçinde: Ruhunu Renklendiren Düşler

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken küçük bir çocuk varmış. Bilge, hayal gücüyle dolu bir dünyada yaşayan sevimli bir kızmış. Her gece yatağına uzandığında, büyülü düşlere dalarmış. Bu düşler, ruhunu renklendirir ve ona ilham verirmiş.

Bir gece, Bilge uyandığında etrafının masalsı bir atmosferle kaplı olduğunu fark etmiş. Hemen kendini merakla bir maceranın içinde bulmuş. Karşısına, güzel bir melek çıkmış. Melek, Bilge'ye gülümseyerek, "Hoş geldin, Bilge. Bugün seni hayal masalı dünyasına götüreceğim. Bu yolculukta senin ruhunu renklendirecek düşlerle dolu olacak," demiş.

Bilge, heyecanla meleğin peşinden gitmiş. İlk durakları, büyülü bir ormanmış. Ormanda, kuşlar melodik şarkılar söylüyor, renkli çiçekler dans ediyor ve ağaçlar şefkatle sallanıyormuş. Bilge, doğanın güzelliği karşısında hayranlıkla dolu bir şekilde etrafı izlemiş.

Sonraki durakları, bir köy meydanıymış. İnsanlar bir araya

gelmiş, birlikte oyunlar oynayıp gülen yüzlerle birbirlerine yardım ediyorlarmış. Bilge, merakla insanların ne kadar sevecen ve yardımsever olduklarını gözlemlemiş. Melek, ona: "İnsanlar arasında sevgi, saygı ve adaletle davranmak her zaman önemlidir. Küçük hareketler bile büyük farklar yaratabilir," diye fısıldamış.

Bilge'nin macerası devam ederken, bir çiftlik evine gelmişler. Çiftlikte hayvanlar özgürce dolaşıyor, bahçede çocuklarla birlikte sebzeler yetişiyormuş. Ela, doğanın kendi kendine yetebilen harikalarını görmüş. Melek, ona: "Doğayı korumak, onunla uyum içinde yaşamak bizim görevimizdir. Ona saygı duyduğumuzda o bize güzelliklerini sunar." demiş.

Sonunda, Bilge'nin macerası sona ermiş. Melek, ona, "Unutma, hayallerin gücü sınırsızdır. Ruhunu renklendiren bu düşlerle her zaman pozitif düşüncelerle dolu kalabilirsin. Kendine ve çevrendeki insanlara sevgiyle yaklaşarak dünyayı daha güzel bir yer haline getirebilirsin," demiş.

Bilge, yatağından kalktığında kalbinde hala hayal masalının büyüsünü taşıyormuş. Güne güzel düşüncelerle başlamış ve gün boyunca etrafındaki insanlara yardım etmek için fırsatlar yaratmış.

O günden sonra, Bilge'nin hayal gücü daha da güçlenmiş. Her gece yatağına uzandığında, ruhunu renklendiren düşlerine dalıp dünyayı daha iyi bir yer haline getirme arzusuyla dolup taşıyormuş.

Masal masal içinde, Ruhunu Renklendiren Düşlerle dolu bir yolculuk yapmıştı Bilge.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

21

İyilikle Dolu Yolculuk: Küçük Rüyacının Macerası

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken küçük bir rüyacı varmış. Küçük Rüyacı, hayal kurmaktan büyük keyif alan bir çocukmuş. Her gece yatağına uzandığında, gözleri ışıldar ve hayal gücüyle dolu bir dünyaya yolculuk yaparmış. Bir gece, onu beklenmedik bir macera bekliyormuş.

Rüyacı, uykuya dalıp hayallerine yelken açtığında, karşısına bir melek çıkmış. Melek, ona gülümseyerek: "Merhaba, Küçük Rüyacı! Sana umut dolu bir yolculuk sunuyorum. İyi düşünceler ve iyilikle dolu anılarla dolu bir dünya seni bekliyor." demiş.

Küçük Rüyacı heyecanla kabul etmiş teklifi ve melekle birlikte bir yolculuğa çıkmış. İlk durakları, sevgi dolu bir köymüş. Orada insanlar birbirlerine yardım ediyor, sevgiyle kucaklaşıyor ve birlikte oyunlar oynuyorlarmış. Küçük Rüyacı, bu güzel manzarayı izlerken yüreği huzur ve sevgiyle doluymuş.

Sonraki durakları, bilge bir ağacın altıymış. Ağaç, Küçük

Rüyacı'ya değerli bir ders vermiş. "Küçük dostum," dedi ağaç, "Adaletli olmalı, insanlar arasında barışı sağlamalı ve sözlerimizin gücünü iyi kullanmalıyız."

Küçük Rüyacı, bu önemli dersi kalbinde hissederek yolculuğuna devam etmiş. Bir sonraki durakları, renkli bir çiçek bahçesiymiş. Bahçede her çiçeğin farklı bir güzelliği varmış. Küçük Rüyacı, çiçeklerin eşsiz renkleri ve kokularıyla büyülenmiş. Bu güzellikleri korumak için doğaya ve çevreye dikkat etmenin önemini öğrenmiş.

Yolculukları sırasında, Küçük Rüyacı güzel dostluklar kurmuş ve birlikte eğlenmiş. Ona rehberlik eden melek, her adımda yanındaymış ve iyilikle dolu bir dünyanın mümkün olduğunu hatırlatmış.

Sonunda, Küçük Rüyacı'nın yolculuğu sona ermiş. Melek, ona teşekkür ederek: "Kalbindeki iyilikle dolu düşünceleri gerçek dünyada da yaşatmalısın. Unutma, sen bir umut ışığısın." demiş.

Küçük Rüyacı, uyanıp yatağından kalktığında, içindeki umut ve iyilik duygularını gerçek dünyada da yaşatmış. İnsanlara merhametle yaklaşmış, sevgi ve yardımseverlikle dolu bir yaşam sürdürmüş.

Böylece, Küçük Rüyacı'nın macerası, dünyaya yayılan umut ve sevgiyle dolu bir yolculuğa dönüşmüş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

22

Sevimli Yıldızların Büyülü Dansı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Asya adında bir çocuk vardı. Asya gece gökyüzüne bakmayı çok severmiş. Her gece yatağına uzandığında, yıldızların parlaklığıyla büyülü bir dünyaya yolculuk yaparmış. Bu gece ise yıldızlar farklı bir plan yapmış.

Asya'nın yatağına uzandığında, bir anda odası ışıldamış. Gözlerini açtığında, etrafında sihirli bir ışık olduğunu fark etmiş. Şaşkınlıkla kalkıp pencereye doğru yürümüş. Orada, gökyüzüne yayılan büyüleyici bir dansa tanık olmuş.

Yıldızlar, birbiriyle uyumlu bir şekilde dans ediyorlarmış. Yumuşak hareketleri ve kusursuz uyumlarıyla göz kamaştırıyorlarmış. Can, büyülenmiş bir şekilde onları izliyormuş. Birden en parlak yıldızlardan biri, Asya'nın odasına doğru yaklaşmış.

Yıldızın ışığından gelen bir ses duyulmuş. "Merhaba, Asya! Biz yıldızlar, seninle dans etmek için buradayız. Dansımızla seni hayal dünyasında bir yolculuğa çıkaracağız." demiş yıldız.

Heyecanla kabul etmiş Asya teklifi ve yıldızların ışıkla çizdiği yolculuk başlamış. İlk durakları gökkuşağıymış. Asya, renk-

lerin dansını izlerken her bir rengin kendine özgü bir enerji verdiğini hissetmiş.

Sonra, bulutlara uğramışlar. İnce bulutlar üzerinde zıplayarak yıldızların gülen yüzlerini görmüşler. Bulutların üzerinde koşarken hafif bir serinlik hissetmiş ve yüzünde gülümseme belirmiş.

Yolculuk devam ederken yıldızlar Asya'ya dostluk ve paylaşma kavramlarını anlatmışlar. Birlikte oyunlar oynayarak birbirlerine yardım ederek ve sevgiyle bir arada olmanın önemini vurgulamışlar.

Sonunda, yıldızlar Asya'yı evine geri getirmişler. Kendisini yatağında bulduğunda, huzur ve mutlulukla uyanmış. Yıldızların dansı, ona harika bir rüya gibi gelmiş.

Asya, her gece yıldızlara bakarken onlara minnettar olduğunu hissetmiş. Artık yıldızların ışığı altında daha merhametli olmayı, sevgiyle davranmayı ve hayal gücünü geliştirmeyi öğrenmiş.

Sevimli yıldızların büyülü dansı, Asya'ya unutamayacağı bir deneyim yaşatmış. Onun için, bu hikâye gerçek bir ders olmuştu: İnsanlar arasında dostluk, sevgi ve anlayış olursa hayatta her şey daha güzel olabilir diye düşünmüş.

Uykuya daldığında, Asya huzurlu bir şekilde uyudu ve yıldızların sihirli dansıyla dolu bir rüya dünyasına yeniden adım atmış.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

23

Küçük Kahramanın Adalet Arayışı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken güzel bir köyde yaşayan Ömer adında sevimli bir çocuk varmış. Ömer, dürüstlüğü ve adaleti çok önemseyen biriymiş. Her zaman etrafındaki insanlara yardım etmek için can atarmış.

Bir gün, köylerinde heyecanlı bir olay yaşanmış. Değerli bir elmasın kaybolduğu haberi yayılmış. Herkes elmasın nereye gittiğini merak ediyormuş. Ömer, hemen bir araştırma yapmaya karar vermiş.

Ömer, köy meydanında toplanan insanların yanına gitmiş ve olayın ayrıntılarını sormuş. İnsanlar, elmasın bir sandıkta saklandığını ve birinin onu çaldığını söylemişler.

Ömer, adaleti sağlamak için harekete geçmiş. İlk olarak, elmasın sahibini ve sandığı koruyan kişiyi dinlemiş. Her iki tarafın da hikayesini sabırla dinlemiş ve durumu anlamaya çalışmış.

Sonra, arkadaşlarından oluşan bir ekip kurarak detaylı bir araştırma yapmaya başlamış. Ömer, dostlarına, dürüst olmanın

ne kadar önemli olduğunu anlatmış ve herkesin fikirlerini paylaşmasını teşvik etmiş.

Ekip, ipuçlarını birleştirmeye başlamış. Ömer, her bir ipucunu dikkatle inceliyor ve diğer çocuklara da fikirlerini sormaya devam ediyormuş. Birlikte, elması kimin çaldığını bulmak için izleri takip etmişler.

Sonunda, gerçek ortaya çıkmış! Elması kimsenin çalmadığı, bir hata sonucu sandığı yanlışlıkla başka bir yere koymuş olduğunu fark etmişler. Elmas, sandığın içindeyken bir kenara düşmüş ve hiçbir kötü niyetli kişi tarafından çalınmamıştı.

Ömer, sevinçle haberleri duyurmuş ve elmasın kaybolmadığını herkese açıklamış. Herkes rahat bir nefes aldı ve birbirlerine sarılarak sevinmiş.

Bu olay, köyde büyük bir sevinç yaratmış. Ömer'in cesaretini ve dürüstlüğünü takdir etmişler. Artık herkes, birbirine daha fazla güvenmeye başlamış ve dürüstlüğün önemini daha iyi anlamışlar.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

24

Masalların Renkli Dünyasında Yaratıcılık Oyunları

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken renkli bir dünya varmış. Bu dünya, Masallar Ülkesi olarak adlandırılırmış. Masallar Ülkesi'nde prensesler ve prensler değil, yaratıcı ve maceraperest çocuklar yaşarmış. Her biri kendi renkli dünyalarını yaratma gücüne sahip olan bu çocuklar, Masallar Ülkesi'nde birlikte eğlenceli oyunlar oynarmış.

Bir gün, Yaratıcı Yıldızlar adındaki özel bir grup çocuk, Masallar Ülkesi'nin en büyülü yerlerinden birine gizlenmiş olan Yaratıcılık Köşesi'ne gitmeye karar vermişler. Yaratıcılık Köşesi, hayal gücünü geliştirmek ve yaratıcılığı artırmak için özel olarak tasarlanmış bir yermiş.

Yaratıcı Yıldızlar, köşeye varınca önlerinde büyülü bir kapı belirmiş. Kapıyı açtıklarında, içeriye girerken onları sıcacık bir ışık karşılamış. İçeride, renkli kalemler, boyalar, kağıtlar ve birçok yaratıcı malzeme bulunuyormuş.

Çocuklar sevinçle malzemelere uzanmışlar ve hayal

dünyalarını renklendirmeye başlamışlar. Bir çocuk, güzel çiçeklerin resmini çizmiş ve diğerleri de ona katılarak bahçeler dolusu çiçekler yaratmışlar. Başka bir çocuk, masalsı bir orman hayal etmiş ve hepsi birlikte ormanda dolaşmışlar.

Yaratıcılık Köşesi'nde zamanın nasıl geçtiğini anlamayan çocuklar, birlikte oyunlar oynamışlar. Bir çocuk, masal kahramanlarının yerine geçip kendi maceralarını yaratmış, diğerleri de ona destek olmuşlar. Bir başka çocuk, farklı hayvanların dillerini konuşabilen bir kahraman yaratmış ve hep birlikte hayvanlarla iletişim kurmuşlar.

Yaratıcılık Köşesi'nde her bir çocuk, içlerindeki masalı ve hayal gücünü ortaya çıkarmış. Birlikte oyunlar oynarken sakin bir şekilde konuşmayı, olumlu düşüncelerle güzel sohbetler etmeyi öğrenmişler. Her bir çocuğun zihni pozitif ve yaratıcı cümlelerle şekillenmiş, böylece güzel bir uyku uyuyarak huzur içinde dinlenmişler.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

25

İyi Kalpli Dostlarla Büyüleyici Bir Serüven

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken sevgi dolu bir dünyada bir grup çocuk yaşarmış. Bu çocuklar, İyi Kalpli Dostlar olarak anılırmış çünkü her zaman birbirlerine yardım eder, sevgiyle yaklaşırlar ve birlikte büyüleyici maceralara atılırlarmış.

Bir gün, İyi Kalpli Dostlar – Eylül, Yağız, Kuzey ve Eymen – bir piknik için ormanda buluşmuşlar. Ormanda keşif yapmak, doğanın güzelliklerini görmek ve yeni şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyorlarmış.

Yola çıktıklarında, karşılaştıkları ilk şey, büyülü bir ağaç olmuş. Ağaç, yapraklarından gelen bir sesle konuşuyormuş. "Çocuklar, sizlere bir görevim var." demiş ağaç. "Bana doğa ve hayvanlar hakkında güzel bir hikâye anlatın."

İyi Kalpli Dostlar, heyecanla bir araya gelip hikâyeyi paylaşmaya başlamışlar. Eylül, doğa sevgisini anlatan bir hikâye anlatmış. Yağız, hayvanların dostluğunu ve yardımlaşmayı vurgulayan bir hikâye anlatmış. Kuzey, doğanın korunması ve

temiz tutulmasıyla ilgili bir hikâye anlatmış. Eymen ise adaletin önemini anlatan bir hikâye paylaşmış.

Hikayelerini bitirdikten sonra, büyülü ağaç memnuniyetle gülümsemiş. "Siz gerçekten İyi Kalpli Dostlarsınız." demiş. "Bu hikayelerinizle doğaya, hayvanlara ve insanlara sevgi, hoşgörü ve yardımseverlik gösterdiniz."

Ağaç, İyi Kalpli Dostlara minik bir anahtar hediye etmiş. "Bu anahtar, büyülü bir kapının anahtarıdır." demiş. "Bu kapıyı açtığınızda, daha da büyüleyici bir serüven sizi bekliyor olacak."

İyi Kalpli Dostlar, merakla kapıyı aramaya başlamışlar. Sonunda, gizemli bir ormanda gümüş rengi bir kapı bulmuşlar. Anahtarı kullanarak kapıyı açtıklarında, muhteşem bir bahçeye adım atmışlar. Bahçe, çiçeklerle dolu, şarkı söyleyen kuşlarla dolu ve neşeli hayvanlarla doluymuş.

İyi Kalpli Dostlar, bahçede oynayarak dans ederek ve yeni arkadaşlar edinerek zaman geçirmişler. Hep birlikte sevgi ve neşe dolu bir atmosfer yaratmışlar. Bu muhteşem serüven, onları daha da yakınlaştırmış ve hayal güçlerini geliştirmiş.

Gün batımı yaklaştığında, İyi Kalpli Dostlar vedalaşmışlar. Bahçeden ayrılırken kalpleri sevgiyle dolu ve umutla parlamış. Çünkü bu serüven, onlara ne kadar güçlü olduklarını ve dünyayı nasıl daha iyi bir yer haline getirebileceklerini göstermişti.

Her gece, İyi Kalpli Dostlar yattıklarında huzurlu bir uyku çekmişler. Rüyalarında, yeni maceralar ve sevgi dolu dünyalar keşfetmişler. Zihinleri, olumlu düşünceler ve yaratıcı fikirlerle şekillenmiş, böylece hayatta başarılı ve mutlu olabilmeleri için güç kazanmışlar.

İyi Kalpli Dostlarla Büyüleyici Bir Serüven, çocukların kalplerine sevgi ve iyilik tohumları eken bir hikayedir. İyi niyetle, doğayı koruyarak hayvanlara yardım ederek ve hoşgörüyle hareket ederek her çocuk kendi büyüleyici serüvenini yaşaya-

bilir ve dünyayı daha güzel bir yer haline getirebilir.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

26

Sevgiyle Boyanan Masal Şehri

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken çok özel bir masal şehri varmış. Bu şehirde herkes birbirini seviyor, yardımlaşıyor ve neşeyle dolu bir yaşam sürdürüyormuş. Bu masal şehri, sevgiyle boyanmış bir dünya gibi parlıyormuş.

Şehirde yaşayan minik bir kız olan Eylül, bu harika masal şehrinin içinde büyüyormuş. Her gün sokaklarda koşup oynamak, parklarda arkadaşlarıyla buluşmak ve güzel anılar biriktirmek için heyecanla uyanıyormuş. Eylül, sevgi dolu bir kalbe sahip olan bir çocukmuş.

Bir gün Eylül, parkta dolaşırken rengarenk kıyafetler giymiş, neşeli bir kız çocuğuyla tanışmış. Adı Maviymiş. Eylül ve Mavi, hemen arkadaş olmuşlar. Birlikte oyunlar oynamaya, maceralara atılmaya ve yeni şeyler keşfetmeye karar vermişler.

Eylül ve Mavi, masal şehrini keşfederken gördükleri her şeyde sevgi dolu anlamlar bulmaya başlamışlar. Parkta bir çiçek açması, insanların birbirine yardım etmesi, sevimli hayvanların dostça oynaması… Her şey, sevgiyle boyanmış masal şehrini

yansıtıyormuş.

Bir gün Eylül ve Mavi, masal şehrinin en büyük ağacının altında oturmuşlar. Orada, masal şehrini daha da güzelleştirmek için neler yapabileceklerini konuşmuşlar. İkisi de karar vermişler, sevgi dolu davranışlarının birer tohum olduğunu fark etmişler. Toplumlarını daha da güzelleştirmek için sevgiyle davranacak, insanlara yardım edecek ve hoşgörüyle yaklaşacaklarmış.

Eylül ve Mavi, masal şehrini daha da sevgiyle boyayarak diğer çocuklara örnek olmuşlar. Onlar, masal şehrini daha da güzelleştiren küçük kahramanlar olmuşlar. Herkesin içindeki sevgiyi ortaya çıkaran, neşe ve iyilikle dolu birer ışık haline gelmişler.

Böylece, masal şehri daha da güzelleşmiş, sevgiyle boyanmış bir dünya olmuş. Eylül ve Mavi, hep birlikte yaşadıkları maceralarla masal şehrini daha da mutlu bir yer haline getirmişler. Artık masal şehrinin her köşesinde sevgi ve neşe hakimmiş.

Eylül ve Mavi, sevgi dolu hikayelerini herkese anlatmaya başlamışlar. Onların masalı, diğer çocuklara da ilham vermiş. Birlikte sevgi dolu bir dünyanın inşasına katılmışlar ve masal şehrini sonsuza dek yaşatmışlar.

Sevgiyle Boyanan Masal Şehri, hepimizin hayallerinde ve kalplerinde yaşamaya devam etmiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

27

Minik Gezginin İzinde Merhamet Yolculuğu

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken uzak bir köyde Zeynep adında bir çocuk yaşarmış. Zeynep, meraklı ve hayalperest bir çocukmuş. Bir gün, büyülü bir kitap bulmuş. Kitapta, dünyayı dolaşan bir gezginin maceraları anlatılıyormuş.

Zeynep, kitabı eline alıp heyecanla sayfalarını çevirmiş. Gezginin merhametin gücünü keşfettiği hikayeler onu çok etkilemiş. Zeynep, bir gün kendi merhamet yolculuğuna çıkmaya karar vermiş.

Yolculuğuna başlamadan önce, Zeynep'in aklında birçok soru varmış. Merhamet nedir? Nasıl başkalarına yardım edebilirim? Bu soruları cevaplamak için Zeynep, büyükbabasının yanına gitmiş. Büyükbabası, ona anlamlı bir ders vermiş.

"Bak Zeynep," dedi büyükbabası. "Merhamet, başkalarının hislerine önem vermek ve onlara yardımcı olmaktır. İnsanların sevinçlerine ortak olmak, acılarını hafifletmek demektir."

Zeynep, büyükbabasının sözlerini dikkatle dinlemiş. Artık

merhametin ne olduğunu anlamıştı ve bu değerli özelliği hayatında daha çok kullanmak istiyormuş. Yolculuğuna çıkmak için hazırmış.

İlk durak olarak, bir köyde yaşayan yaşlı bir teyzenin evine gitmiş. Teyze, yıllardır yalnız yaşayan biriymiş. Zeynep, ona yardım etmek ve sohbet etmek için zaman ayırmış. Teyzenin yüzündeki gülümseme, Zeynep'in yüreğini ısıtmış.

Sonraki durakta, parkta oynayan bir grup çocukla karşılaşmış. Aralarında bir çocuğun üzgün olduğunu fark etmiş. Zeynep, onunla konuştu ve ona arkadaşlarıyla barışmasını sağlamak için önerilerde bulunmuş. Çocuk, Zeynep'in yardımıyla tekrar mutlu olmuş.

Zeynep, merhamet yolculuğunda birçok insanın hayatına dokunmuş. Her adımda, sevgi ve anlayışla hareket etmiş. Kendisi de büyük bir mutluluk duyuyormuş. Merhametin gücünü deneyimlemek, ona içsel bir tatmin sağlıyormuş.

Yolculuğunun sonunda Zeynep, evine dönmüş. Yorgun ama gülümseyen bir şekilde uyanmış. O gece huzurla uyudu ve rüyalarında merhamet dolu bir dünya görmüş.

Zeynep, merhamet yolculuğunda birçok şey öğrenmiş. Başkalarının mutluluğu için çaba göstermek, kendi mutluluğunu da artırıyormuş. Kendisini başkalarının yerine koyarak empati yapmak, daha anlayışlı bir insan olmasını sağlıyormuş.

Artık Zeynep, merhameti yaşam felsefesi haline getirmiş. Her fırsatta başkalarına yardım etmek ve sevgiyle davranmak için çaba gösteriyormuş. Minik gezgin, merhametin yolculuğunu tamamlamış ve hayatında kalıcı bir iz bırakmış.

Böylece, Zeynep'in hikayesi tüm çocuklara merhametin önemini ve gücünü hatırlatıyordu. Siz de merhametle dolu bir dünyanın parçası olabilirsiniz. Yeter ki kalbinizdeki sevgiyi başkalarıyla paylaşın ve merhametle yolculuğa çıkın.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

28

Yaratıcı Rüyaların Peşinde

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken bir kasabada yaşayan Ali adında bir çocuk varmış. Ali, çok hayalperest bir çocukmuş ve her gece yaratıcı rüyalar görürmüş. Rüyalarında, renkli dünyalara seyahat eder, fantastik maceralara atılır ve yeni şeyler keşfedermiş.

Bir gece, Ali yine yatağında uyuyakalmıştı ve rüyasında büyülü bir ormana gelmişti. Ormanda, konuşan hayvanlar, büyülü bitkiler ve gizemli hayvanlar varmış. Ali, bu büyülü dünyayı keşfetmek için heyecanla etrafına bakınmış.

Birden, karşısına sevimli bir tavşan çıkmış. Tavşan, Ali'ye ormanda gezinmesine yardımcı olabileceğini söylemiş. İkisi birlikte yürümeye başlamış ve Ali, tavşanın rehberliğinde daha da derinlere doğru ilerlemiş.

Ali, ormanda merhameti öğreten birçok olayla karşılaşmış. Bir ağaçta mahsur kalan bir kuşu kurtarmış ve ona özgürlüğün ne kadar değerli olduğunu öğretmiş. Bir çiçeğe su vermiş ve bitkilerin sevgi ve dikkatle büyüdüğünü keşfetmiş. İki küçük sincap, birbirleriyle kavga ederken onları barıştırmış

ve dostluğun önemini öğrenmiş.

Ali'nin yolculuğu boyunca İslam'ın güzel öğütleri de onunla birlikteymiş. Kalbine dokunan bir ayetle karşılaşmıştı: "Size gelen bir haberin doğruluğunu araştırın." Ali, insanların başka insanlar hakkında kötü konuşmalarına inanmak yerine gerçekleri araştırmaları gerektiğini anlamış.

Ali, rüyalarında uçan bir halıya binip gökyüzünde süzülmüş ve yıldızlara dokunarak kendi hikayelerini yazmış.

Hikâyenin sonunda, Ali ormandan ayrılmış ve uyandığında yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uyanmış. Rüyasındaki öğretileri kalbinde taşıyarak güne başlamış. Artık, insanlara yardım etmek, merhametli olmak ve hayal gücünü kullanmak için her gün fırsatlar bulmuş. Her gece uyuduğunda, yeni maceralara atılıp farklı dünyaları keşfetmeye devam etmiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

29

Adaletin Kollarında Büyüyen Cesur Yürek

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Elif adında bir çocuk varmış.

Elif, sevimli bir köyde yaşayan bir kızmış. Gözleri parlayan, gülümsemesi hiç eksik olmayan bir yüreği varmış. Elif'in en sevdiği şey, diğer insanlara yardım etmek ve herkesin mutlu olmasını sağlamakmış.

Bir gün Elif, köydeki çocuklara güzel bir sürpriz yapmaya karar vermiş. Arkadaşlarına ve komşularına, birbirlerine nasıl yardım edebileceklerini göstermek istiyormuş. Onları bir araya getirdi ve masumane bir plan yapmışlar.

Elif, çocuklara dürüst olmanın, başkalarının duygularına saygı göstermenin ve yardımseverlikle dolu olmanın önemini anlatmış. Onlara, sevgiyle yapılan küçük jestlerin bile büyük bir fark yaratabileceğini göstermiş. Çocuklar, Elif'in sözlerine kulak vermiş ve kalpleriyle dinlemiş.

Köydeki çocuklar, Elif'in örnek alıp harekete geçtiklerini göstermişler. Okulda veya sokakta gördükleri bir arkadaşlarına

yardım etmişler. Kimi, sırasını paylaşmış; kimi, birbirlerine güzel sözler söylemiş ; kimi de birlikte oyunlar oynamışlar. Küçük ama anlamlı hareketlerle birbirlerini mutlu etmişler.

Elif'in cesur yüreği ve sevgi dolu sözleri, köydeki insanları etkilemiş. Büyükler de çocuklardan öğrendikleriyle daha anlayışlı ve yardımsever olmaya başlamışlar. Elif, büyüklerin de çocuklarına örnek olmasının önemli olduğunu anlatmış. Herkes birbirine değer verip birlikte çalışarak köylerini daha güzel bir yer haline getirmeye karar vermiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

30

Umut Işığıyla Aydınlanan Dünya

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken uzak bir köyde Umut adında neşeli bir çocuk yaşarmış. Umut, etrafına her zaman sevgi ve iyilik saçan bir ruha sahipmiş. Onunla birlikte dünya da umut ışığıyla aydınlanıyormuş.

Umut, bir gün ormanda dolaşırken bir arkadaş edinmiş. Bu, Minik Tavşan'mış. Minik Tavşan, bir ağaca takılmış ve korkmuş bir şekilde ağaca sıkışmış. Umut, hemen yardıma koşmuş ve sakin bir sesle: "Merak etme, seni kurtaracağım." demiş. Nazikçe Minik Tavşan'ı kurtarmış ve ona sevgiyle sarılmış. Birlikte neşeli oyunlar oynayarak güzel bir dostluk kurmuşlar.

Umut ve Minik Tavşan, köydeki diğer çocuklarla da zaman geçirirmiş. Bir gün, hepsi bir araya gelerek bir bahçe oluşturmuş. Toprağı sürmüşler, tohumları ekmişler ve bitkilerin büyümesine yardım etmişler. Her bir bitkiye sevgiyle dokunduklarında, bitkilerin daha da geliştiğini görmüşler. Bahçe, onların ortak sevgi ve çalışmasıyla adeta bir cennete dönüşmüş.

Umut ve arkadaşları, güzel oyunlar oynamayı da öğreniyor-

larmış. Onlar arasında hiçbir kavga yokmuş. Anlaşmazlıkları sakin bir şekilde çözüyor, birbirlerini destekliyor ve kötü lakaplarla birbirlerini çağırmıyorlarmış. Hep birlikte, birbirlerine güzel sözler söyleyerek birbirlerini destekliyorlarmış.

Bu güzel dostluk ve yardımlaşma, köyde hızla yayılıyormuş. Çocuklar, çevrelerindeki insanlara da yardım etmeye başlamışlar. Bir komşunun bahçesini sulamışlar, yaşlılara yardım etmişler ve köyün temizliğine katkıda bulunmuşlar. Onların sevgi dolu hareketleri, diğer insanların kalplerinde umut ışığının parlamasına neden olmuş.

Köy, Umut ve arkadaşlarının yaptığı olumlu hareketlerle adeta bir masala dönüşmüş. Herkes, birbirine çok güzel davranıyor, birbirine sevgi ve saygıyla yaklaşıyormuş. Köyde artık kavga ve kötü davranışlar yokmuş.

Umut ve Minik Tavşan, diğer çocuklara hayal güçlerini kullanmalarını ve geliştirmelerini öğütlemişler. Birlikte masallar yazmışlar, resimler çizmişler ve oyunlar icat etmişler. Her bir çocuk, kendi hayal gücüyle dünyasını yaratıyor, renkli bir düşünce dünyasına sahip oluyormuş.

Çocuklar, bu güzel hikâyeyi dinleyip yattıklarında huzurla uyuyorlarmış. Umut ışığıyla aydınlanan dünyayı düşlerinde canlandırıyor ve şekillendiğini hissediyorlarmış.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

31

Masal Ormanında Sevgi Dolu Macera

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken Masal Ormanı adında büyülü bir yer varmış. Bu ormanda yaşayan sevimli hayvanlar, birbirleriyle sevgi ve yardımlaşma dolu maceralar yaşıyorlarmış.

Küçük Tavşan, hızlı koşmasıyla tanınan bir hayvanmış. Bir gün ormanda dolaşırken bir kuşun üzgünce ötüşünü duymuş. Merakla yaklaşıp ne olduğunu sormuş. Küçük kuş, yuvasından düşmüş ve nasıl geri döneceğini bilemediğini söylemiş. Küçük Tavşan, hemen yardım etmeye karar vermiş ve ona sakin bir sesle "Endişelenme, seni yuvana geri götüreceğim!" demiş.

Birlikte yuvasını bulmak için aramaya başlamışlar. Küçük Tavşan, kuşa cesaret verirken birlikte dikkatlice ilerlemişler. Nihayetinde yuva bulunmuş ve kuş sevinçle yuvasına geri dönmüş. Küçük Tavşan, sevgi dolu yardımıyla bir hayvanın mutlu olmasını sağladığı için gurur duymuş.

Bu sırada, Masal Ormanı'ndaki diğer hayvanlar da kendi maceralarını yaşıyorlarmış. Ördek yavruları, göle düşen yaprakları toplarken birbirlerine yardım ediyorlarmış. Sincap, ağaçta

saklanmış meyveleri diğer hayvanlarla paylaşıyormuş. Herkes birlikte çalışıyor, birbirlerine sevgi ve saygıyla yaklaşıyormuş.

Masal Ormanı'nda hayvanlar, dostluk ve dayanışma duygularını ön planda tutarak birlikte yaşamayı öğreniyorlarmış. Aralarında herhangi bir anlaşmazlık olduğunda onu dostça çözmeye çalışıyor, birbirlerini kırıcı sözlerle çağırmıyor, birbirlerini ayıplamıyor ve kötü lakaplarla çağırmıyorlarmış. Onlar, bir arada yaşamanın güzelliğini anlamışlardı.

Masal Ormanı'ndaki bu sevgi dolu maceralar, çocuklara olumlu bir mesaj vererek, dostluk, sevgi ve yardımlaşma kavramlarının önemini anlamalarına yardımcı oluyormuş. Masal Ormanı'nda hayvanlar, birlikte oyunlar oynayarak yeni şeyler keşfederek ve birbirlerine destek olarak hayal güçlerini ve yaratıcılıklarını geliştiriyorlarmış.

Çocuklar, Masal Ormanı hikayesini dinleyip yattıklarında huzurla uyuyorlarmış.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

32

Küçük Kelebek ve Merhametin Yolu

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken güzel bir bahçede Küçük Kelebek adında sevimli bir kelebek yaşarmış. Her gün çiçeklerin arasında uçarmış, renkli kanatlarıyla bahar rüzgarını hissedermiş.

Bir gün, Küçük Kelebek bahçede Minik Karınca'yla karşılaşmış. Minik Karınca üzgün ve yorgun görünüyormuş. Küçük Kelebek hemen yanına uçmuş ve ona ne olduğunu sormuş.

Minik Karınca derin bir nefes aldı ve sıkıntılarını anlatmış. "Her gün çok fazla iş yapmalıyım ve bazen bununla başa çıkamıyorum. Yardıma ihtiyacım var." demiş.

Küçük Kelebek Minik Karınca'ya gülümsemiş ve ona destek olmak istediğini söylemiş. İkisi birlikte çalışmaya başlamışlar. Küçük Kelebek, Minik Karınca'ya sakin bir şekilde konuşarak ve cesaret vererek yardım etmiş.

Birlikte işleri paylaşmışlar, birbirlerine yardım etmişler. Küçük Kelebek, Minik Karınca'ya her zaman sakin bir şekilde

konuşmanın önemini anlatmış. İkisi birlikte zorlukları aşmışlar ve güçlenmişler.

Bahçede diğer böcekler de Küçük Kelebek ve Minik Karınca'nın yardımına koşmuş. Birlikte çalışarak, bahçedeki her şeyin düzenli ve güzel olmasını sağlamışlar.

Küçük Kelebek ve Minik Karınca, merhametin ve birlikte çalışmanın ne kadar önemli olduğunu öğrenmişler. Artık Minik Karınca işlerini daha iyi organize ediyor ve yardım istemekten çekinmiyormuş.

Böylece, Küçük Kelebek ve Minik Karınca'nın hikayesi, güzel davranmanın yolunu göstermiş ve çocukların kalbi daha da güzel parlamış.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

33

Masalın Anahtarı: Küçük Hayalperestin Büyük Sırrı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken küçük bir çocuk varmış. Adı Alper'miş. Alper, hayal kurmayı çok seven biriymiş. Her gece yatağına uzandığında, hayal dünyasında bir maceraya atılırmış. Bir gece, Alper'in hayallerinde masalların anahtarı bulunmuş. Bu anahtar, ona büyük bir sırrın kapısını açabileceğini söylemiş.

Alper, bu sırrı keşfetmek için heyecanla uyanmış. Macera dolu yolculuğa çıkmış. Yolda, doğanın güzelliklerini keşfetmiş. Ağaçlar, çiçekler ve kuşlar, Alper'e güler yüzleriyle eşlik etmiş. Her adımda, doğanın harmonisi onun kalbine huzur ve sevinç taşıyormuş.

Alper, bu yolculukta samimi dostluklar edinmiş. Karşılaştığı herkes, ona yardımseverlikleriyle rehberlik etmiş. Alper, dostlarıyla birlikte insanların iyi yönlerini keşfetmeyi ve birlikte barışı sağlamayı öğrenmiş.

Bu dünyada her şey mümkünmüş. Alper, hayal gücünü kullanarak masalın içinde bir kahraman olmuş. Artık kuş

gibi kanatları balık gibi kuyruğu varmış hayal dünyasında. Bir gökyüzünün en tepesinde uçuyor bir denizin en dibinde yüzüyormuş. Her adımda, masalın güzellikleri ona ilham vermiş ve yaratıcılığını daha da geliştirmiş. Milyonlarca ağaç dikmiş hayal ormanına.

En iyi arkadaşı ise bir sinekmiş. Nedenini ise sır gibi saklıyormuş. "O sineği dahi örnek göstermekten çekinmez" diyormuş. Gece sineklerin vızıltısını dinleyip yattığında, Alper'in uykusu daha huzurlu oluyormuş. Masalın anahtarıyla keşfettiği hayal dünyası, onu her yeni güne bir umut ve heyecanla uyandırıyor, hayallerini gerçekleştirmek için minik dualar eşliğinde yapmak istediklerine tüm gücüyle koşmasını sağlıyormuş.

Yolculuğu boyunca Alper, temizlik ve düzenin önemini de kavramış. Her gittiği yerde, elinden geldiğince temiz ve düzenli olmaya özen göstermiş. Çünkü Alper biliyormuş ki temiz ve düzenli bir ortam, hayallerini gerçekleştirmesine yardımcı olur.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

34

Umut Dolu Küçük Nehir

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken yeşil bir vadide Umut Nehri adında bir nehir akarmış. Bu nehir, ters bir ağacın içinden akıyormuş. Suyunun berraklığıyla ünlüymüş ve herkesin sevgisini kazanmış. Nehir, her gün güzel çiçekler ve şarkı söyleyen kuşlarla süslü bir yerde yol alıyormuş.

Nehrin kenarında küçük bir köy varmış. Köy halkı, nehirde yüzmek ve suyunun serinliğinden faydalanmak için nehirle iç içe yaşıyormuş. Köyün en genç üyesi olan Tuba, nehirle özel bir bağ kurmuştu. Her sabah erkenden kalkar, nehrin kenarında gün doğumunu izlermiş.

Bir gün, Tuba nehirde yürürken bir şey dikkatini çekmiş. Nehirde bir yavru ördek yüzmekteymiş. Tuba, ördeği suyun ortasında yalnız ve korkmuş halde görünce hemen yardım etmek istemiş.

Yavaşça yaklaşan Tuba, ördeğe sakin bir sesle hitap etmiş: "Merhaba küçük dost. Sana yardım etmek istiyorum. Sakin ol, seni kurtarmak için buradayım." demiş. Ördek, Tuba'nın sıcak

ve dostça sözlerini duyunca ona güvenmiş ve yanına yaklaşmış.

Tuba, ördeği güvenli bir yere götürmüş ve ona bakmak için diğer köylülerden yardım istemiş. Köy halkı, ördeği merhametle karşılamış ve ona sevgiyle bakmış. Ördek, artık yeni bir aileye sahipmiş ve kendini güvende hissediyormuş.

Zaman geçtikçe, ördek büyümüş ve nehirdeki diğer hayvanlarla oynamaya başlamış. Nehir, birlikte oynadıkları neşeli bir yer haline gelmiş. Ördek, Tuba'nın bu güzel davranışı ve sevgisi sayesinde mutlu bir hayat yaşamış.

Tuba'nın hikayesi tüm köye yayılmış. Köylüler, onun gösterdiği merhameti ve sevgiyi örnek alarak birbirlerine daha iyi davranmaya başlamışlar.

Umut Nehri'nin kenarında, köy halkı bir araya gelmiş ve birlikte nehrin temizliğine yardım etmişler. Çevreye duyarlılık göstererek nehirde yaşayan canlıların mutlu olmasını sağlamışlar.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.

35

Uçan Kelebeklerin Sevgi Dolu İzleri

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken uzak bir köyde sevgi dolu bir kız çocuğu olan Vera yaşarmış. Vera, neşeli ve meraklı bir ruha sahipmiş. Hayal gücüyle dolu bir dünyada yaşamayı severmiş. Bir gün, Vera, köylerinin yakınındaki büyülü ormanda dolaşırken gözlerine inanamamış. Gökyüzünde, büyülü bir şekilde uçan kelebeklerin renkli izlerini görmüş.

Vera, heyecanla kelebeklerin peşinden gitmeye karar vermiş. İzlerini takip ederek ormanda ilerlemiş. Her adımda doğanın güzelliklerini keşfetmiş. Renkli çiçeklerle dolu bir bahçe, melodileriyle dans eden kuşlar, ışıltılı güneş ışıklarıyla dolu bir dünya…

Yolculuğu sırasında, Vera, yaşlı bir ağacın yanında duran bilge bir kadınla karşılaşmış. Kadın, sevgi dolu bir gülümsemeyle Vera'ya yaklaşmış ve demiş ki: "Küçük Vera, kelebeklerin izi seni sevgi dolu yerlere götürebilir. Onlar, doğanın sevgisini taşıyan elçilerdir. Sen de sevgiyle dolu ol, çünkü sevgi kalbinin gücünü açığa çıkarır."

Vera, kadının sözlerini içine sindirmiş ve kelebeklerin izinden yolculuğuna devam etmiş. Ormanda, bir pırıl pırıl gölün yanına varmış. Gölette yüzen balıkların neşesi ve suyun yüzeyine düşen güneş ışıklarıyla göz kamaştıran bir manzara varmış. Vera, bu güzellik karşısında içi sevgiyle dolmuş ve doğanın büyüsüne hayran kalmış.

Kelebeklerin izini takip ederek ilerleyen Vera, bir çocuk parkına ulaşmış. Parkta, çocuklar oyun oynuyor, birbirlerine yardım ediyor ve gülerken zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorlarmış. Vera, sevgi dolu bir şekilde çocuklara katılmış ve birlikte eğlenmişler. Oyunlarında paylaşımın ve dayanışmanın ne kadar önemli olduğunu deneyimlemiş.

Sonunda, Vera kelebeklerin izini tamamlamış. Kelebekler, Vera'ya doğanın sevgi dolu mesajını iletmek için gelmişlerdi. Vera, bu yolculukta sevginin gücünü keşfetmişti. Artık onun dileği, sevgi dolu bir dünya yaratmaktı. Vera, kelebeklerin izinden ilham alarak, her gün sevgiyle dolu bir kalple yaşamaya devam etmiş.

Vera, yaşamı boyunca sevgi dolu izleriyle dünyasını renklendiren bir uçan kelebek gibi özgürce uçmaya devam etmiş.

Gökten üç elma düştü. Biri bu hikâyeyi yazanın başına, biri bu hikâyeyi anlatanın başına, biri de bu hikâyeyi dinleyenin başına düştü.

Son.